

Júlia

Lynn Raye Harris

Modern Casanova

Fiona Harper

Mondj igent a szerelemre!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynn Raye Harris, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 729. eredeti címe: *Unnoticed and Untouched* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Fiona Harper, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 730. eredeti címe: *Saying Yes To The Millionaire* (Harlequin, Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Lőrincz Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 729-730. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-304-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynn Raye Harris
Modern Casanova

1. FEJEZET

– Miss Black, ma este el kell kísérnie engem.

Faith meglepetten nézett fel az íróasztaláról.

A főnöke, Lorenzo D'Angeli lazán az ajtófélfának támaszkodott. Méretre készült öltönyében és kézzel varrott cipőjében tökéletesen megfelelt annak a képnek, amelyet az ember egy dúsgazdag olasz üzletemberről alkot. Ahogy Faith pillantása a férfi bronzbarnára sült arcára és világító kék szemére esett, liftezni kezdett a gyomra. Nem ez volt az első alkalom, hogy Lorenzo ilyen hatást gyakorolt rá, és nyilván nem ez lesz az utolsó sem.

Pedig pontosan tudta, hogyan kellene viszonyulnia az ilyen pasikhoz, akik úgy cserélgették a szeretőiket, mint mások a fehérneműt. Az sem tette szimpatikusabbá, hogy mindig parancsolóan bánt a beosztottaival.

– Az öltözéke legyen elegáns – folytatta most a férfi. – Ha nincs megfelelő ruhája, kiveheti a délutánt, menjen vásárolni, és írassa a cég számlájára.

Faith meglepetten pislogott. Lorenzo az utóbbi időben gyakran küldte vásárolgatni: hol selyem nyakkendőt akart magának, hol apróbb ajándékokat az aktuális barátnőjének. Olyan azonban még nem fordult elő, hogy Faithnek magának kellett vennie valamit.

A lány azt hitte, félreértett valamit.

– Bocsásson meg, Mr. D'Angeli – kezdte bátortalanul –, azt hiszem, rosszul hallottam, amit mondott.

Renzo összehúzta a szemöldökét.

– Miss Palmer nem tud velem jönni, viszont szükségem van kísérőre.

Faith megmerevedett. Hát persze, mi másra számított?

Az azonban végképp nem tartozott a munkaköri kötelességeibe, hogy beugorjon a férfi szeretői helyett, ha azok épp nem érnek rá.

– De Mr. D'Angeli... – kezdte, ám a férfi közbevetett:

– Szükségem van magára, Faith.

Ezektől a szavaktól megállt a lányban az ütő. A következő pillanatban nem győzte magát korholni, amiért lelki szemeivel már látta, ahogy kart karba öltve lépked a férfival a vörös szőnyegen...

Elvégre ő semmit nem akar egy olyan pasitól, mint Lorenzo D'Angeli. A főnökének persze nem is személyesen rá van szüksége, hanem a mindig készséges asszisztensre, aki elintézi a telefonokat, és megszervezi a programjait.

– Én... nem tartom jó ötletnek, Mr. D'Angeli – nyögte ki most nagy nehezen.

– Faith, maga az egyetlen nő, akiben megbízhatok – fogta könyörgőre Lorenzo. – Az egyetlen, aki nem fog játszadozni velem.

A lány fülig pirult.

– Az asszisztense vagyok, Mr. D'Angeli, úgyhogy természetesen megbízhat bennem.

– Pontosán! És éppen ezért magára van szükségem ma este. Legalább biztos lehetek benne, hogy úgy viselkedik, ahogy kell.

Faith legszívesebben lekent volna neki egy pofont, ehelyett azonban nyugodtan farkasszemet nézett vele. A pulzusa közben úgy száguldott, mint Lorenzo egyik kedvenc motorja.

Miért tudja ez a pasi újra és újra kizökkenteni a nyugalmából? Ráadásul készpénznek veszi, hogy csak füttyentenie kell, és ő ugrani fog.

– Felhívjam Miss Zachettit? Vagy esetleg Miss Price-t? Biztosan nem mondanának nemet.

Épp ellenkezőleg, gondolta Faith. Bármelyik nő kezét-lábát törné, ha még egy éjszakát tölthetne ezzel a férfival.

Renzo lassan az íróasztalhoz sétált, és egyik kezével rátámaszkodott. Aztán lehajolt, hogy

a szemük egy vonalba kerüljön. A lány orrát megcsapta különleges illata, amelyben szantálfa, szabad levegő és motorolaj szaga keveredett. Egészen megszédült a férfias illattól.

Lorenzo nemrég még világbajnok volt, és 300 km/óra sebességgel száguldott a pályán. A balesete óta azonban fémdarabok voltak a lábában, és nem versenyezhetett többé. Az orvosok azt jövendölték neki, hogy egész életében bottal fog járni, de ő rácsáfolt a sötét jóslatra.

A műtét után megszállottként végezte a rehabilitációt, mert képtelen lett volna elfogadni, hogy egy életre mozgáskorlátozott legyen. Az erős akarata miatt ragasztották rá a Vasember nevet, és ő nem cáfolt rá most sem. Megszokta, hogy minden küzdelemből győztesként kerül ki.

A férfi szeme olyan áthatóan fúródott az övébe, hogy Faith elkapta róla a tekintetét, és babrálni kezdte a telefont.

– Szóval melyik hölgyet tünteti ki ma este a társaságával? – kérdezte, és átkozta magát, amiért a hangja fátyolos és erőtlen volt.

Már épp fel akarta emelni a kagylót, amikor a férfi meleg keze rákulcsolódott az ujjaira. Faith összerezsent, mintha enyhe áramütés érte volna.

– Miss Black, ha ma este elkísér, az jó pont lesz a karrierjében, és egy teljes havi fizetést adok magának bónuszként. Természetesen a ruhát is megtarthatja, amelyet vásárol. Na, mit szól hozzá?

Faith levegő után kapkodott. Az egyhavi pluszfizetés nagyon jól jönne, hiszen saját lakásra gyűjt. Ha ez sikerül neki, akkor végre teljesen önállónak és szabadnak fogja érezni magát, és végképp maga mögött hagyja a múltját, amely Georgiához köti. Ráadásképpen bebizonyíthatja az apjának, hogy mégis vitte valamire.

Nem, mégsem fogadhatja el Lorenzo ajánlatát. Akárhová is megy a férfi, paparazzók tömege liheg a nyomában, akik azt fogják hinni, hogy ő Mr. D'Angeli legújabb hódítása. Erre a kétes hírnévre pedig a legkevésbé sincs szüksége.

Másrészt azonban mennyi az esélye, hogy felismerhető lenne az arca egy fotón, amely esetleg valamelyik bulvárlapban megjelenik? Ugyan ki ismerné fel az elegáns, magabiztos Faith Blackben Faith Winstont?

Már az emlékektől is remegni kezdett a keze. Nem fogja hagyni, hogy egy múltbéli ostobaság tönkretegyje az életét! Nem fog félelemben élni soha többé! Elvégre már nem tinédzser, hanem felnőtt nő.

– Hol lesz a parti? – kérdezte tétovázva, de a következő pillanatban legszívesebben leharapta volna a nyelvét. A férfi ebből tudni fogja, hogy feladta az ellenállást.

Lorenzo szeme diadalmasan megvillant, és elengedte a lány kezét.

– Manhattanben, az Ötödik sugárúton. – Felegyenesedett, és magabiztos mosoly játszott a szája szögletében. – A sofőröm hét órára magáért megy.

– Még nem is egyeztem bele! – tiltakozott Faith.

Ez a pasi mindig megkapja, amit akar. De neki nem muszáj megkönnyítenie a dolgát.

Egyszer már hagyta, hogy egy férfi rábeszélje valamire, amit ő nem akart, és az katasztrófához vezetett.

Igaz ugyan, hogy Lorenzo nem azt állítja, miszerint szerelmes lenne belé. Csak egy estéről van szó, és a férfi a főnöke. Mi vesztenivalója lehet?

– Nem bánja meg, ha beleegyeznek, Faith – ütötte tovább a vasat a férfi, látva, hogy a lány elbizonytalanodott. Az olasz akcentusa, ahogy a nevét kiejtette, mindig megdobogtatta Faith szívét.

– Azt hiszem, ez nem tartozik a feladataim közé, Mr. D'Angeli – húzta az időt.

A férfi áthatóan nézte a kék szemével.

– Nagy szívességet tenne nekem, Faith. És nemcsak nekem, hanem a *D'Angeli Motors*nak is.

Ez a mosoly! Ahogy a lány elnézte, eszébe jutott, hány szupermodell, színésznő és szépségkirálynő hódolt már be ennek a mosolynak. Faith megijedt, amint azon kapta magát, hogy rá is hatással van a férfi sármja.

– Tudom, hogy nagy kérés, Faith, és jogában áll nemet mondani. De ha beleegyeznek, azzal hálára kötelez – hallotta Lorenzo hangját.

– De ez nem randevú! – csúszott ki a lány száján, és már nem tudta visszaszívni a megdöbbenett szavakat.

A férfi felkacagott, mire Faith arca pipacspiros lett. Mi a fenéért mondott ilyet? Esze ágában sincs randizni egy olasz dzsigolóval!

De ha Lorenzo fizet neki ezért az estéért, az ugyebár nem lehet randi. Az egy tisztán üzleti megállapodás...

– *Assolutamente, cara!* – nyugtatta meg Lorenzo, és lehengerlő mosolyt villantott rá. – De most legjobb lesz, ha elindul vásárolni. A délutánja szabad, válasszon valami szép ruhát a Saksnál. A sofőröm a rendelkezésére áll.

– Biztos vagyok benne, hogy találok valami felvehetőt a szekrényemben – jegyezte meg Faith. Renzo felhúzta a szemöldökét.

– Úgy érte, a legújabb divat szerinti ruhák sorakoznak a szekrényében, amelyekkel lenyűgözheti a New York-i elitet?

A lány lesütötte a szemét. Szép fizetést kap Lorenzótól, de mivel lakásra gyűjt, nem engedheti meg magának a drága dizájnerek ruháit. És minek is vásárolna ilyesmit, ha nincs hová felvennie?

– Nos... talán ilyenek nincsenek – ismerte el vonakodva.

– Akkor jobb, ha elindul a kis bevásárlóútvárára – kacsintott rá a férfi. – Ez is része a megállapodásunknak.

Azzal megfordult, és kisietett Faith irodájából.

A lány nagyot sóhajtott. Lorenzo D'Angeli ismét csak megkapta, amit akart...

Kikapcsolta a számítógépét, és a vállára vette a táskáját. Most már nincs visszaút.

Renzo lába egyre jobban sajgott. Nyögve lecsukta a laptopját, és megmasszírozta a térdét, miközben a limuzin tovasuhant vele Brooklyn utcáin.

A sérülése egyre több problémát okozott neki az utóbbi időben, holott az orvosok azzal biztatták, hogy a fájdalom egyre inkább enyhülni fog. Nem lett igazuk.

Pedig mennyi energiát fektetett a rehabilitációba! Nem fogja feladni, hiszen ő sosem adja fel! Egyszer már legyőzte a fájdalmat, és megint sikerülni fog!

Niccolo Gavretti, a *Gavretti Manufacturing* tulajdonosa volt a legnagyobb riválisa. Nico semmit sem látna szívesebben, mint hogy ő soha többé ne tudjon motorra ülni, és a cége elveszítse vezető szerepét a piacon.

Renzo a homlokát ráncolta. Ő és Nico régen a legjobb barátok voltak. Vagy legalábbis ő azt hitte...

Most már tisztábban lát mindent, és semmi esetre sem szerzi meg Nicónak azt az örömet, hogy elhagyja magát.

Személyesen ő fog ülni azon a motoron, amely a világ leggyorsabb kétkerekűje lesz, és amit az ő tervei alapján építettek meg! A befektetői örömmámorban fognak úszni, ő pedig nyugodtan hátradőlhet, és átengedheti a terepet a csapatának, mert már országnak-világnak bebizonyította, hogy mire képes.

Dio, per favore! Még egy világbajnoki cím, és isten bizony abba fogja hagyni...

A ma esti parti nagyon fontos mérföldkő lesz a terveiben. Nem akart hibázni, és remélte, hogy nem bánja meg, amiért a titkárnőjét választotta kísérőnek.

Na persze nem volt más választása. Megjelenhetett volna ugyan egyedül is Robert Stein partiján, de akkor egész este Stein lánya elől kellett volna menekülnie. Lissa ugyanis rámenős kis cafka, aki azt hiszi, mindent megkaphat, amit csak akar.

Ráadásul Stein nem nézte jó szemmel a lánya vonzalmát Renzo iránt. Más esetben ez nem tartotta volna vissza, de Steinnel kapcsolatban óvatosságnak kell lennie. Nem fog nehezére esni, hiszen csöppet sem izgatja Lissa.

Mindent egybevéve nagyon fontos volt, hogy kísérővel jelenjen meg ma este, akit a barátnőjeként mutathat be.

Mindent tökéletesen eltervezett, aztán reggel jött a hideg zuhany: Katie Palmer kiadta az útját,

holott még csak egy hónapja randevúztak.

Lorenzónak nem volt baja azzal, ha egy nő nála töltötte az éjszakát, és nem zavarta a második fogkefe vagy a neszesszer sem a fürdőszobában. De ha azt látta, hogy egy idő után valaki kezd beköltözni hozzá, akkor megszólalt a fejében a vészcsengő. A szex fontos része volt az életének, összebútorozni azonban senkivel sem akart. Már kezdetben fontosnak tartotta tisztázni a játékszabályokat, valamint azt, hogy nem akar tartós kapcsolatot. Ha pedig valaki nem tartotta magát a feltételeihez, akkor útilaput kötött a talpára.

Katie Palmer igazán gyönyörű nő volt. Izgató, mégis valahogy hűvös. Kissé felszínes, mégis szórakoztató.

Talán meg kellett volna fogadnia Faith tanácsát, és az egyik exbarátnőjét magával vinnie a partira. De amikor pillantása végigsiklott a rendezett iratokon, emlékeztetőkön és aláírnivalókon, amelyeket az asszisztense készített az asztalára, támadt egy ötlete. Faith Black sokkal jobb kísérője lesz ma este, mint egy olyan nő, aki minden percben igényt tart a figyelmére.

A megegyezésük teljességgel üzleti célból kötöttet. Ez a lány nyugodt, udvarias, művelt. És ha nem egy szexszimbólum, hát istenem!

A visszafogott kosztümök, amelyeket viselt, csak sejteni engedték, hogy az alakja kecses. Aranyszőke haját általában lófarokba fogta vagy kontyba tűzte. És folyton ott volt az orrán a szarukeretes szemüveg...

Az egyetlen, ami feltűnt rajta Renzónak, az a gyönyörű, zöld szeme volt. Nem sötét smaragdzöld, hanem világosabb, mint a tavaszi lombok. És az illata is isteni. Mint egy egzotikus virág, melyet trópusi eső öntözött. Nem valószínű, hogy parfümöt fújt magára, valami más, egészen különleges illat lehetett.

A délelőtti folyamán egyszer, amikor megkérte a lányt, hogy tartson vele a partira, hirtelen készletét érezte, hogy áthajoljon az asztal fölött, és száját a szájára tapassza. Aminek persze semmi értelme... Faith Black rendes lány, kedves, ápolt, de egyáltalán nem az esete. Asszisztensként viszont párját ritkította.

Ez pedig mostanában különösen fontos volt Renzónak, mert folyton újabb és újabb problémák támadtak a versenymotor fejlesztése körül. De ő nem az a fajta volt, aki hamar feladja. Kamaszkora óta hősiesen küzdött a céljaiért, különösen mióta rájött, hogy az apja levegőnek nézi.

Neki ugyanis nem folyik kék vér az ereiben, mint Lucano hercegének és a mostani feleségétől született gyerekeinek. Renzo kívülről volt, és kitaszított. Egy pincéernővel folytatott kurta románc nem kívánt következménye. Lorenzo azonban meglepően szívósnak bizonyult, és eltökélte, hogy lesz belőle valaki.

A limuzin most megállt valami lepukkant környéken, egy szürke épület előtt. Kinyitotta az ajtót, és kitétte a lábát a járdára. A fájdalomtól hangosan felszisszent. Természetesen megkérhette volna a sofőrjét, hogy menjen fel Faithért, de ezt valahogy nem érezte illendőnek.

Miközben a bejárat felé sántikált, végignézett a környéken és a dolguk után siető embereken. Nem tűnt túl biztonságos városrésznek, és Renzónak eszébe jutott róla a kamaszkora.

Akkoriban a mindennapi létért küszködtek, és neki kellett gondoskodnia az anyjáról és Valentináról, a húgáról. Renzo nagyon szerette az anyját, akit viszont nem faragtak olyan kemény fából, mint őt. Harcolnia kellett volna azért, hogy a herceg támogassa őt és a fiát, de képtelen volt rá.

Lorenzo megrázta a fejét, hogy elűzze az emlékeket. Bement a kapun, és felfelé indult Faith második emeleti lakásához. Az ajtó előtt megállt, lehunyta a szemét, és várta, hogy a fájdalom kissé alábbhagyjon.

A kopogására szinte azonnal kinyílt az ajtó. Ha nem lett volna ekkora önuralma, akkor talán felkiáltott volna meglepetésében.

Faith most egészen... másként nézett ki. Jobban mondva, lélegzetelállítóan. Renzo mellkasában furcsa érzés kezdett szétterjedni, aminek nem tudott volna nevet adni.

A lány most nem viselt szemüveget, és kisminkelte magát. A szája piros volt, telt és hihetetlenül szexi. A férfi legszívesebben megcsókolta volna.

– Mr. D’Angeli? – nézett rá meglepetten Faith. Különös, mintha mást várt volna, holott megbeszélték, hogy együtt mennek a partira...

– Talán mást várt? – kérdezte csípősen Renzo.

– Én csak... azt hittem, kocsit küld értem, és majd a partin találkozunk.

– Amint látja, eljöttem magáért, ahogy illik.

A lány pillantása elárulta, hogy feszült, és mintha tartana tőle. Érdekes! Eddig egy nő sem tudott ellenállni a vonzerejének.

Renzo felöltötte legsármosabb mosolyát.

– Nagyon csinos, Miss Black!

És szexi, tette hozzá gondolatban.

A lány haja laza kontyba volt fogva a tarkóján, de néhány tincs huncutul az arca körül hullámzott. Levendulaszínű ruhája szinte rátapadt nőies vonalaira.

Renzót majdnem kibillentette a nyugalmából a látvány. Le sem tudta venni a szemét a nőről.

Faith elpirult, mire a férfi diadalmasan megállapította, hogy ezek szerint mégsem hagyja hidegen az asszisztensét.

– Köszönöm... Én... éppen a fülbevalómat kerestem.

– Segíték – ajánlotta fel Renzo.

A lány hátralepett, hogy beengedje.

A lakás kicsi volt ugyan, de otthonos. A dohányzóasztalon motorosmagazinok heverték, az egyiknek a címlapján ő pózolt teljes felszerelésben.

Az egyik falat teljes egészében egy könyvespolc foglalta el, a többi falon képek függtek. A díszpárnák és a függönyök vidám színekben pompáztak, és feldobták a különben hétköznapi helyiséget. Az igazat megvallva, látszott rajta, hogy egy nő lakik benne.

– Itt kell lennie valahol – nézett körül Faith, aztán kiment a parányi konyhába.

Renzo követte.

Alig értek el egymás mellett, és a férfi hirtelen megérezte a lány isteni illatát. Ezt a friss, virágos illatot, amelyet annyira kedvelt.

– Talán beesett az asztal alá – vélte Faith, és lehajolt.

Renzo először megbűvölten bámulta a lány kecses derekát, hosszú lábát, de aztán észbe kapott.

– Hadd segítsek! – Azzal a mobiltelefonjával bevilágított az asztal alá.

A mozdulat közben egymáshoz értek, és a férfi testén átcikázott a vágy. Legszívesebben a karjába zárta volna Faitht, hogy szenvedélyesen megcsókolja.

De ezt nem teheti! Kényszerítette magát, hogy a padlóra nézzen, és hirtelen megpillantott valami csillogó tárgyat. A fülbevaló volt.

Mély lélegzetet vett, és felnyögött.

– Dio!

A lány nyitott tenyerébe tette az ékszer, és közben érezte, hogy Faith ujjai is remegnek. Akárcsak az irodában, amikor megfogta a kezét a telefonkagylón.

– Hát... akkor készen is vagyok – mondta a lány, miközben zavartan felegyenesedett, és betette a fülébe a függőt.

– Ideje indulnunk – motyogta Renzo, és miközben az ajtó felé mentek, ráterítette a kikészített stólat Faith vállára.

A lépcsőházban előreengedte, hogy a lány ne lássa, ahogy sántikál a fájdalomtól. Amint leértek az utcára, a sofőr már nyitotta is nekik a kocsiajtót.

Egy darabig némán nézték Manhattan esti fényeit, aztán Faith megköszönte a torkát.

– Van valami, amit tudnom kell a ma estével kapcsolatban, Mr. D’Angeli?

A férfi ránézett, és megint azt a professzionális, figyelmes kifejezést látta az arcán, mint az irodában. Szinte megkönnyebbült, mert így talán sikerül kivennie a fejéből a lány szexi alakját.

– Robert Stein hívott meg, és egy csomó fontos ember lesz jelen – avatta be a részletekbe a titkárnőjét.

– Értem – bólintott Faith. – Nyilván szóba kerül majd a lehetséges együttműködés a Stein

Engineering és a *D'Angeli Motors* között.

– Látom, figyelt a megbeszéléseken – mosolyodott el Renzo.

– Ezért fizet, Mr. D'Angeli – jegyezte meg a lány.

Igen, de ma este másért fog fizetni, futott át a férfi fején. Különös módon előre örült a partinak. Sokkal jobban örült, mintha Katie Palmer ülne mellette a kocsiban. Ő nem jelentene kihívást neki, túl könnyű meghódítani.

Az anyja nem jelentett követendő mintát a barátnői kiválasztásakor. Renzo nagyon kiszolgáltatottnak látta őt, mert mindig olyan férfit keresett, aki majd megmenti.

Így aztán nem hitt a nagybetűs szerelemben sem. Ha létezne, akkor az anyja is megtalálta volna a neki való férfit.

Faith azonban teljesen más volt, mint azok a nők, akikkel randevúzni szokott. Nem volt sem felszínes, sem számító. Éppen ellenkezőleg.

Renzo titkon elmosolyodott. Igen, szerette a kihívásokat, és Faith Black igazi kihívásnak ígérkezett.

Amikor a limuzin fékezett egyet, megfogta a lány kezét, és hüvelykujjával végigsimított a kézfejen.

– *Cara mia* – nézett rá parázsló tekintettel –, nem gondolod, hogy mostantól tegeződünk kellene?

2. FEJEZET

Faith bőre lángolt az érintéstől. A szíve hevesen kalapált.

Renzo érintése volt a legszexibb dolog, amiben valaha része volt.

Pislogott néhányszor, hátha valami érzéki csalódás áldozata lett. Talán éppen az ágyában alszik, és azt álmodja, hogy Lorenzo D'Angeli simogatja a kezét...

Hat hónapja dolgozott Renzónak, és a férfi a leghalványabb érdeklődést sem mutatta iránta. Nem mintha Faith erre vágyott volna. A főnöke az a típus volt, akit titokban megvetett. Vonzó, arrogáns és beképzelt, aki azt hiszi, ő minden nő álma.

Amikor az előbb felajánlotta neki, hogy tegeződjenek, nyilván csak azt akarta elérni, hogy ő oldottabban viselkedjen. Elvégre el kell hitetniük a többi vendéggel és a házigazdával, hogy ők ketten egy pár.

– Ahogy óhajtja, Mr. ... Renzo – javította ki magát.

A férfi még mindig nem engedte el a kezét. Faith érezte, hogy a melegség rá is átterjed, először az ujjaira, majd a karjára, végül az egész testére.

Igen, Lorenzo tényleg jóképű férfi, de mindenki tudja, hogy egy Casanova. Most mégis kedvet érzett rá, hogy a karjába vesse magát, és az eszméletlenségig csókolja.

Hát teljesen elment az esze?! Akárcsak a többi nőnek, aki Lorenzo közelébe került?

Nem ez lenne az első alkalom, hogy valami butaságot követ el egy férfi miatt. Jason Moore esetéből tanulnia kellett volna, hiszen minden bizalmát lerombolta a férfiakban.

Ekkor megszólalt Renzo mobilja.

– *Perdono* – kért elnézést a férfi, és felvette.

Faith kibámult az ablakon. Éppen időben jött a hívás! Egyáltalán nem lenne jó, ha ennek a férfinak a büvökörébe kerülne. Még élénken élt az emlékezetében, ahogy Katie Palmer valamelyik nap kiviharzott Renzo irodájából: a rúzsa elkenődött, a haja kócosan meredezett.

Faith néha elkísérte Lorenzót egy-egy megbeszélésre a városban, de ez volt az első alkalom, hogy estélyi öltözékben ült mellette egy limuzin hátsó ülésén.

Ha már az öltözéknél tartunk... Faith még egy stylistot is kapott délutánra Renzótól, aki elkísérte a bevásárló körútvárára. A pasas már-már a haját tépte, miközben a lány egyik ruhát a másik után próbálta fel. Az egyiknek a hossza nem volt jó, a másikkak a dekoltázsa, a harmadiknak a színe.

Amikor az eladónő megmutatta neki a levendulaszínű költeményt, Faith rögtön tudta: vagy ezt, vagy semmit. A ruha elegáns volt, de nem feltűnő, és remekül illett hozzá.

Renzo közben befejezte a telefonálást, és felé fordult.

– Ma este végig mellettem kell maradnod – mondta. – Ez nagyon fontos.

Faith nagyot nyelt.

– Természetesen, Mr. ... Renzo.

Megteszi, ami tőle telik, gondolta. A főnöke számít rá, és ő nem fog csalódást okozni neki. Ez az este nyilván nagyon fontos a cég jövője szempontjából.

Faith már eddig is rengeteget túlórázott a sok feladat miatt. Néha átdolgozta az egész éjszakát, és csak hajnalban vette észre, hogy nem aludt egy szemhunyaszt sem.

Az eladási adatok nagyon jól alakultak, és nem csak az Egyesült Államokban. És ha minden a tervek szerint alakul, akkor az új motor forradalmasítja az iparágat, és a *D'Angeli Motors* a világ legkeresettebb márkája lesz. A sikerből pedig minden munkatárs kiveszi majd a részét.

Renzo telefonja megint hívást jelzett. A férfi ránézett a kijelzőre, fojtottan mondott valamit olaszul, aztán kinyomta a hívást.

Biztos egy nő volt az. Talán Katie Palmer. Faith úgy emlékezett, hogy Katie fehérneműmodell. Ha Renzo egy ilyen nővel sem elégedett, akkor vajon ki tehetné boldoggá?

Faith dühös lett. Talán Renzo azt várja a nőktől, hogy lessék minden szavát, és ha szexre vágyik,

bármikor hajlandóak legyenek a rendelkezésére állni?

A limuzin lassított, majd megállt egy fényesen kivilágított épület előtt. Egyenruhás boy sietett eléjük, és kinyitotta Faithnek az ajtót. Renzo átsietett a túloldalra, és kiségette a lányt.

Megérkeztek hát. Faith mély lélegzetet vett, és szorosabban fogta magát a stólat.

Amikor kitette a lábát a járdára, már örült, hogy Renzo a kezét nyújtotta neki. Nem volt hozzászokva a magas sarkú cipőkhöz, és majdnem elveszítette az egyensúlyát. A férfi erősen tartotta, és a derekára tette a másik kezét.

Egy másodpercre egymás szemébe néztek.

– Miss Black, maga csupa meglepetés! – mormolta Renzo, miközben magához húzta.

– Nem Faithnek kellene hívnia? – mosolygott rá a lány, és igyekezett nem kimutatni, mennyire hatással van rá a férfi érintése.

Lorenzo szívdöglesztő mosolyt villantott rá.

– Hát persze... Faith. Készen állsz? Már várnak bennünket.

– Akkor menjünk... Renzo – felelte a lány, miközben igyekezett megacélozni magát.

Robert Stein tetőtéri luxuslakása egyszerűen fantasztikus volt. Két teljes emeletet foglalt el, és olyan terasz tartozott hozzá, amelyben még egy angolkert is helyet kapott. Fák, pavilonok, rózsabokrok és fényfüzerek tették feledhetetlenné a látványt, alattuk pedig a Central Park esti fényei és titokzatos sötétsége vonzotta a tekintetet. Ahogy Faith körbenézett, pillantása a Plaza Hotelre és az Ötödik sugárútra esett, melyen piros pöttyökként mozogtak a taxik hátsó lámpái.

Nem túl gyakran járt Manhattanben, a munkája Long Islandhez kötötte, és Brooklynban lakott. Hétköznap túl fáradt volt ahhoz, hogy a belvárosban flangáljon, hétvégenként pedig inkább bevackolódott egy jó könyvvel a kanapén, és olvasott. Ilyenkor kellett elvégeznie a házimunkát is, így nem ért rá kávézgatni vagy sétálgatni.

Lopott pillantást vetett a mellette álló Renzóra. Körülbelül húsz perce érkeztek, és ő teljesen feleslegesnek érezte magát. A férfinak nyilvánvalóan nem volt rá szüksége. Most épp Robert Steinnel és egy csoport férfival beszélgetett. Valami vicceset mondhatott, mert a többiek felnevettek, aztán koccintottak a kezükben lévő poharakkal.

Renzo hirtelen a lány felé pillantott, és a tekintetében volt valami varázslatos, ami egészen elbűvölte Faitht. Gyorsan ivott egy korty bort. Nem fogja hagyni, hogy a férfi elcsavarja a fejét, ahogy annyi nővel tette.

Észrevette, hogy Renzo kimentette magát, és elindult felé. Nem feltűnően, de azért bicegett, ami arra utalt, hogy megint fájhat a balesetben megsérült lába.

– Sajnálom, hogy magadra hagytalak – mentegetőzött, mire a lány csak legyintett.

– Semmi baj. Azért vagy itt, hogy Robert Steinnel beszélj. Ne is foglalkozz velem.

Renzo félrebillentette a fejét, és áthatóan nézte. Mintha zavarba akarná hozni. Faithnek kényszerítenie kellett magát, nehogy elkapja róla a tekintetét.

Mit keres itt, ezen a puccos partin egy milliárdos playboy kísérijeként? Ha elmesélné valakinek ezt az egészet, biztosan el sem hinné.

Hisz ő maga is alig tudja elhinni.

– Különleges nő vagy – szólalt meg hirtelen a férfi, mire Faith szeme elkerekedett.

– Nem hinném. Csak egy dolgozó nő vagyok a sok közül.

Renzo felvonta a szemöldökét.

– A mai estét is munkának neveznéd?

– Mi másnak? – dobta vissza a labdát a lány, és igyekezett nagyon határozottnak látszani. – Azért vagyok itt, mert megkértél rá, és mert nagyvonalú bónuszt adsz érte.

A férfi tekintetében vidámság csillant.

– És mit tennél, ha legközelebb arra kérnélek, hogy kísérj el Olaszországba?

Faith nagyot nyelt. Olaszországba?! Ez nagyon csábítónak tűnt. Ő még sosem járt külföldön, és el sem tudott volna képzelni szebb helyet, mint Olaszország. Csodás városok, mennyei pizzák, pasták, cappuccinók...

Már a gondolatra is összefutott a nyál a szájában.

Azt hitte, hogy amíg a főnöke Olaszországban lesz, ahol szintén volt egy gyára, addig ő majd kisegít egy másik irodában. Renzónak nyilván ott is van egy ügyes olasz titkárnője, aki mindent elintéz.

– Az attól függ... – hallotta hirtelen a saját hangját.

– Szükségem van rád, Faith – mondta most a férfi mély, rekedtes hangon. – Te hoztál rendszert az életembe, és nem akarok elveszíteni.

A lány majdnem felnevetett. Hány, de hány nő szerette volna ezeket a szavakat hallani Renzo szájából! Persze a férfi iménti vallomását nem az érzelmek motiválták.

– Kár, hogy nem vettem fel a telefonommal, amit mondtál – motyogta Faith, de a következő pillanatban már legszívesebben visszaszívta volna.

– Tessék? – nézett rá a férfi kissé értetlenül.

– Semmi – legyintett a lány. – Csak sok nő vagyonokat fizetne, ha a te szádból hallaná, amit az előbb mondtál.

Renzo elvigyorodott.

– Sí, meggyőződés, hogy anyagilag is jól jársz velem – jegyezte meg. – Ha elkísérsz Olaszországba, gondoskodom róla, hogy szép pénzt kapj a fizetéseden felül.

– Mennyiről van szó pontosan? – kérdezte Faith elszoruló torokkal.

– Hús százalékkal megtoldom a béredet, és minden ottani költségedet fedezem.

– Ez... igazán jól hangzik – felelte a lány. – De egyvalamiről megfeledeztél.

– Miről?

– Hogy nem beszélek olaszul. Igazából egyetlen idegen nyelvet sem beszélek az anyanyelvemen kívül.

A férfi lazán vállat vont.

– Az angollal a világon mindenütt boldogul az ember, még Olaszországban is. Aztán meg, amíg ott leszünk, elkezdhetsz olaszul tanulni.

– De...

– Renzo, drágám, hát itt bujkálsz! – Egy gyönyörű fiatal nő tűnt fel a színen, és odalépett hozzájuk. – Már mindenütt kerestelek!

Fekete ruhája csípőig fel volt sliccelve, kilátszott végtelen hosszúságú, karcsú lába. Haja fényesen hullott a vállára, a sminkje tökéletes volt. A nyakában gyémántok csillogtak, a fülében hozzáillő függők.

– Lissa! – fordult felé Renzo. – Örülök, hogy látlak.

A nő tetőtől talpig végigmérte Faitht, és a pillantása többet mondott minden szónál. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy Renzót egy másik nő társaságában találja. Mintha Faith konkurenciát jelenthetne neki!

– Még egy puszit sem kapok? – durcáskodott Lissa. – Azt hittem, ti, olaszok megpuszilizátok egymást, ha találkoztok.

– Persze – mondta Renzo, és lehajolt, hogy kétoldalt arcon csókolja a nőt. A következő pillanatban azonban Faith derekára tette a kezét, és magához húzta.

Lissa összehúzott szemmel méregette őket, míg a lánynak egészen melege lett. Nem volt szó semmi ilyesmiről, amikor igent mondott Renzo kérésére. Ez nem randevú, hanem egy munkahelyi feladat.

– Lissa, szeretném neked bemutatni Faitht – mondta a férfi.

A lány kinyújtotta a kezét, és nagyon örült, mert nem remegett.

Lissa egy pillanatilag habozott, aztán viszonzta a kézfogást.

– Renzo, szeretnék beszélni veled. Négyszemközt – mondta, miközben jelentősegteljesen Faithre pillantott.

– Nyugodtan mondhatod itt és most – jelentette ki a férfi. – Faith tökéletesen megbízható.

Lissa kisimított egy tincset a homlokából, miközben mérlegelte a dolgot.

– Majd máskor beszélünk – közölte végül. – Nem sürgős.

A terasz másik végéről valaki a nevén szólította, mire Lissa elfordította a fejét.

– Bocsássatok meg, mennem kell. A vendégeim várnak.

– Természetesen – hajolt meg könnyedén Renzo. – Nem akarunk feltartani.

Miután a nő emelt fővel elvonult, Faith elhúzódott a férfitől.

– Hadd találjam ki – súgta oda neki. – Miatta volt szükséged kísérorre, ugye?

– *Sí* – felelte a férfi mosolyogva.

A lány megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Őszintén szólva nem értem, miért nem rendezed le úgy a dolgot, ahogy a többi nővel.

Renzo a homlokát ráncolta.

– A többi nővel?

– Ugyan már, ne tégy úgy, mintha nem tudnád, miről beszélek! Hat hónapja dolgozom neked, de egy hónapnál tovább még egy nővel sem randiztál. Felcsigázod, aztán faképnél hagyod őket.

Faith tudta, hogy ezzel túl messzire ment. Talán a bor az oka, az oldotta meg a nyelvét. Gyorsan letette a poharat a mellvédre, mielőtt még több kellemetlen megjegyzés hagyná el az ajkát.

Ha arra számított, hogy Renzo megbántódik, hát nagyot tévedett. A férfi elvigyorodott, és hirtelen megfogta a könyökét.

– Nem tudtam, hogy zavar a viselkedésem.

Faith bosszankodva fújtatott.

– Miért zavarna? A te életedről van szó. Nem kritika volt, csak egy megállapítás.

A férfi az álla alá nyúlt, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. A szeme szikrákat szórt, és olyan szenvedély tükröződött a tekintetében, ami meglepte Faitht, és kissé meg is ijesztette.

Nagyon közel voltak egymáshoz, érezték a másik testéből áradó meleget. A lány legszívesebben Renzóhoz simult volna, csak hogy lássa, hogyan reagálna rá.

Nem, nem és nem! Ez a férfi egy playboy, ráadásul a főnöke! Nem szabad, hogy bármi más megforduljon a fejében. Az ilyen gondolatok veszélyesek!

Faith pedig soha többé nem akart veszélyes dolgokat művelni. Egyszer már megtette egy férfi miatt, és keservesen megbánta. Nagy árat kellett fizetnie érte.

– Látom, hogy mégsem tetszik neked, ahogy viselkedem – jegyezte meg Renzo.

– Már ne is haragudj, de nekem tökéletesen mindegy, mit művelsz a nőiddel.

Már amikor kimondta, Faith tudta, hogy ez nem egészen igaz. Például nagyon is bosszantaná, ha Renzo viszonyt kezdene Lissával. Persze az elégtételt jelentene, ha neki kellene megvásárolnia a búcsúajándékát...

Épp elégszer volt tanúja annak, hogy Renzo kiadja egy nő útját. Kétségbeesett telefonhívások, könnyek, makacskodás, hogy engedje be őket a férfi irodájába... Tulajdonképpen elképesztő, hogy egyes nők mennyire meg tudnak alázkodni!

Legsívesebben jól megrázta volna őket, hogy térjenek már észhez, és őrizzék meg a büszkeségük maradványát. A Renzóhoz hasonló férfiak ki nem állhatják a hisztérikus nőket.

– Lissával már túl vagyunk ezen – közölte vele hirtelen Renzo, mintha legalábbis a szemetes kiürítéséről lenne szó.

– Ezt nehéz elhinni – vont a szemöldökét Faith. – A legtöbb volt szeretőd a szakítás után úgy fest, mint egy rakás szerencsétlenség. Ő még csak zavarban sem volt. Pedig nagyon odavan érted.

A férfi éles pillantást vetett rá, és olyan közel lépett hozzá, hogy a lánynak elakadt a lélegzete.

– Szeretem, ahogy beszélsz – mondta Renzo rekedten. – Nyugodtan, megfontoltan. Nem olyan vagy, mint a New York-i nők.

– Nem, mert Georgiából származom – felelte szárazon Faith. – Ott akkora a hőség, hogy mindent lassabban és megfontoltabban csinálunk.

Te jó ég, miket beszél itt összevissza? Teljesen nevetségessé teszi magát a főnöke előtt.

Renzo szeme vidáman csillogott.

– Valóban? Ti ott Georgiában bizonyára nagyon bölcsek vagytok. El tudom képzelni, hogy sok minden élvezetesebb, ha lassan csinálják.

Faith szíve a torkában dobogott. A bőréen kiütöztek az első izzadságcseppek.

– Érdekes, hogy mindez csak most tűnt fel neked. Elvégre már hat hónapja dolgozom neked.

A férfi még közelebb lépett hozzá, és végigsimított az arcán.

– Magam is csodálkozom rajta. Úgy érzem, mintha ma látnálak először.

Faith fülében dobolt a vér. Már nem tudott logikusan gondolkodni.

– Ez furcsa. Mindennap ott ülök tőled pár méterre az irodában. Kávét viszek neked, legépelem a jelentéseket, intézem a telefonokat. És ne feledjük azt sem, hogy én veszem a szeretőidnek a búcsúajándékokat...

– Á, már értem! – csapott a homlokára Renzo. – Megsértődtél, mert nem szentelek neked elég figyelmet.

– Ez butaság! – csattant fel Faith. – Viszont szeretném javasolni, hogy a jövőben te vedd meg az ajándékot, miután szakítottál valakivel.

A férfi nagyot nevetett.

– Igen, ezt fogom tenni. De magasra tetted a mércét, mert mindig remek dolgokat választottál.

– Talán fel kellene vened egy privát bevásárlót.

Renzo keze még mindig a lány vállán volt, és a pillantása most telt ajkára vándorolt. Hirtelen olyan zsigeri vágy fogta el, hogy beleszédült.

– Milyen szép a szemed! – mormolta. – Miért rejted mindig a mögé a rémes szemüveg mögé?

Faith dühös lett.

– Az az olvasószemüvegem, és nincs benne semmi rémes. Szükségem van rá a munkámhoz.

A közelben valaki felnevetett, és a szél feléjük sodort néhány beszédfozlányt.

– ...tökéletesen jelentéktelen... egy szürke egér... nem értem, mit eszik rajta... az olaszok talán erre buknek...

Mintha megállt volna az idő. Faithnek eszébe jutott néhány iskolai emlék, amelyet szeretett volna örökre elfelejteni.

Vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjon. Ez az átkozott Lissa! Azt hitte, már nem fog fájni Jason emléke, de maga is meglepődött, mennyire összeszorult a szíve.

Renzo arckifejezése megkeményedett.

– Sajnálom, Faith. Ne is törődj vele!

– Ugyan már! – legyintett a lány. – Csak féltékeny.

Miközben beszélt, megpróbálta félrepislogni a könnyeit. A toroka elszorult, alig bírt beszélni. Nyolc év telt el, és ő még mindig nem tette túl magát azon, ami történt. Úgy látszik, az a sorsa, hogy az emberek ujjal mutogassanak rá.

– Gyere, menjünk innen! – Renzo megint a lány derekára tette a kezét, de a mozdulat most nem birtokló volt, hanem inkább vigasztaló.

– Nem! – tiltakozott Faith. – Ha most elmegyünk, akkor Lissa elérte, amit akart. Azonkívül még beszélned kell Robert Steinnel.

Az a pár perc, amelyet a két férfi együtt töltött, nyilvánvalóan nem volt elég ahhoz, hogy Renzo rátérjen az üzleti ügyekre.

– Nem fontos – jegyezte meg a férfi.

Faith hirtelen a mellkasára tette a kezét, hogy megállítsa. A szmoking anyaga selymesen simult a tenyeréhez.

A lánynak most eszébe jutott a motorosmagazin legutóbbi száma, amelynek címlapján Renzo látható, lecipzározott fekete bőrdzsekiben. A képen jól látszott, mennyire izmos. A fotó kifejezetten szexi volt, ezt Faith sem tagadhatta.

Érezte, ahogy a férfi testéből forróság árad felé. El kell ismerni, hogy Renzo nemcsak világbajnok motorversenyző, hanem első osztályú csábító is. Határozottság sugárzott belőle, és hihetetlen vonzerő.

Faith kényszerítette magát, hogy másra terelje a gondolatait.

– Kérlek, Renzo! Beszélj Steinnel. Tudom, hogy ez fontos neked a legújabb motorod miatt. Felőlem nyugodt lehetsz, tudok magamra vigyázni.

Ezt legalább megtanulta a keserű tapasztalataiból.

A férfi ekkor az ajkához emelte Faith kezét, és megcsókolta.

– Nagyon figyelemreméltó nő vagy – suttogta, mire a lánynak borzongás futott végig a gerincén. Félni kezdett. Ha elveszíti a fejét, és behódol Renzónak, akkor nemcsak a szíve törik darabokra, hanem az állását is elveszíti.

– Csak arra gondoltam, hogy ha sikeres lesz a motor, az a cégnek és nekem is jót tesz – mosolygott erőltetetten.

Renzo felnevetett.

– Á, értem! Nos, akkor legjobb lesz, ha velem tartasz, *cara!*

Azzal kézen fogta a lányt, és visszavezette a vendégek tömegébe.

3. FEJEZET

Renzo nagyon jó hangulatban volt. Lissa Stein udvariatlan viselkedése és a fájó lába ellenére úgy érezte, minden tökéletesen alakult. Robert lelkesen beleegyezett, hogy speciális gumiabroncsokat fejleszt az új motorhoz, és azonnal beleegyezett, hogy társul a *D'Angeli Motorszal*, ha az olaszországi tesztvezetések jól sikerülnek.

Ami azonban még jobban lenyűgözte Renzót, az a nő volt, aki most mellette ült a limuzin hátsó ülésén. Egész este el sem mozdultak egymás mellől, Lissa Steint biztosan megütötte a guta. Azt mindenesetre elérték, hogy többé nem mutatkozott a közelükben.

A férfi elégedetten hátradőlt. Faith remekül teljesítette a feladatát. Nem támasztott vele szemben semmiféle kívánalmakat, és nem játszotta meg, hogy a szeretője. Komoly és visszafogott maradt, nem affektált, mint más nők ilyen helyzetben.

A megjegyzése az ő szerelmi életéről azonban elgondolkodtatta. Faith alaposan megmosta a fejét, de ez különös módon nem bosszantotta, hanem inkább mulattatta.

Amikor végigsimított a lány arcán, legszívesebben megcsókolta volna, de aztán észbe kapott, hogy helytelen lenne lerohannia az asszisztensét, akire nagy szüksége van a munkában.

Nem tudta volna megmagyarázni, miből támadt ez a hirtelen vonzalom. Faith egészen más, mint a többi nő, akikkel eddig dolga volt. Valami nagyon vonzotta benne, de nem tudta volna megfogalmazni, hogy mi.

A lány magabiztosnak, mégis sebezhetőnek tűnt, mintha az élet már alaposan próbára tette volna. De Faith helytállt, és csak még keményebb lett. Gondolatban kalapot emelt előtte, amikor Lissa sértegette a háta mögött, ő mégis megbirkózott a helyzettel. Renzo szerette volna megvédeni, de a lánynak láthatóan nem volt rá szüksége.

– Még nem válaszoltál arra, hogy velem tartasz-e Olaszországba – emlékeztette.

Faith fülbevalója felragyogott, ahogy a lány feléje fordult.

– Gondolkodtam rajta – felelte.

– És mire jutottál?

– Néhány dolgot tisztáznunk kellene még. Például mit kellene csinálnom, hol laknék, szükségem lenne-e autóra... Már évek óta nem vezettem, szóval lehet, hogy gyakorolnom kellene, mielőtt egy idegen országban kocsiba ülnek. Mióta New Yorkban élek, a tömegközlekedést használom, mert ez a legegyszerűbb.

– Van egy hatalmas házam Olaszországban, *cara*, úgyhogy nálam fogsz lakni. Kocsira pedig nem lesz szükséged, mert a sofőröm oda visz, ahova akarod.

– Én... nem is tudom – válaszolta elbizonytalanodva Faith.

– Hogyhogy? – csodálkozott Renzo. Minden nő kapva kapott volna a lehetőségen, hogy elkísérheti Olaszországba.

– Úgy hangzott, mintha nem maradna időm saját magam számára. Itt, New Yorkban legalább a hétvégéim szabadok. Megvan a saját életem, nem kell a rendelkezésedre állnom a nap huszonnégy órájában. Olaszországban, úgy tűnik, ez másként lenne.

Renzo agyában fény gyulladt. Hogyhogy ez eddig nem jutott eszébe?

– Van barátod, Faith? Miatta nem akarsz velem tartani?

Nagyon remélte, hogy a lány nemmel fog válaszolni.

– Nincs – mondta Faith egyszerűen.

A férfi megkönnyebbülten engedte ki a tüdejéből a levegőt. Észre sem vette, hogy még a lélegzetét is visszatartotta.

– Esetleg háziállatod?

– Nem, az sincs. Volt egy macskám, de tavaly elpusztult.

– Sajnálom – mondta Renzo.

– Szerettem volna egy másik cicát, de olyan sokat dolgozom, hogy nem lett volna értelme. A macskák szeretik, ha törődnek velük.

A férfinak enyhe lelkifurdalása támadt. Faith miatta nem akar háziállatot, mert annyit túlórázik, hogy alig van otthon.

De a lány legyintett.

– Mindegy, nem számít. Ne is foglalkozz vele.

– Ezt most rögtön hagyd abba, Faith! – tiltakozott Renzo. – Persze hogy érdekel, mi van veled.

Ez azonban nem is volt olyan természetes, mint hitte. Eddig nem nagyon figyelt oda, amikor a barátnői csacsogtak, Faithnek viszont minden szaván csüggött.

A férfi a homlokát ráncolta. Még élénken emlékezett rá, mennyire idegesítette Katie folytonos papolása. A teste fantasztikus volt, de máskülönben rettentően felszínesnek bizonyult.

– Tényleg érdekel? – kérdezte a lány kétkedően. – Anyám erre azt mondaná, hogy... – Elhallgatott, és az ajkába harapott.

– Mit mondana az anyád? – nógatta Renzo.

– Á, hagyjuk! Felejtsd el.

A férfi késztetést érzett, hogy megfogja a kezét, és megsimogassa.

– Nekem elmondhatod – biztatta csendesen.

– Inkább nem.

Hogyan lehetséges, hogy ez a nő már fél éve dolgozik neki, és semmit sem tud róla? Szemmel láthatóan nem szívesen beszél a múltjáról. Természetesen nem kényszerítheti, hogy megnyíljon neki, elvégre ő maga sem beszél szívesen a gyerek- és fiataikoráról.

Renzo édesanyja csupa szív asszony volt, aki egész életében keményen dolgozott. A férfinak azonban kellemetlen téma volt a származása. Az anyja miatt nem kellett szégyenkeznie, az apja miatt azonban annál inkább.

Nyolcéves volt, amikor megtudta, hogy a lucanói herceg törvénytelen fia. Kiszolgáltatottnak érezte magát, és félt, amikor a számára idegen férfi betoppant hozzájuk, és megfenyegette az anyját, nem mondhatja el senkinek, hogy ki a gyerek apja. Renzo még most is érezte, milyen lenézően bánt vele az apja.

Kitaszított és értéktelen volt, egy senki.

A jelek szerint Faithnek sem lehetett felhőtlen a gyerekkora.

– Nem szívesen beszélsz a családról? – kérdezte tőle óvatosan.

A lány felsóhajtott.

– Évekkel ezelőtt megszakítottam velük a kapcsolatot. És nem fogok visszamenni soha.

A hangja olyan keserűnek tűnt, hogy Renzo még sosem hallotta ilyenek.

Maledizione! Legszívesebben vigasztalóan átölelné.

De hát Faith az asszisztense, vagyis tabu a számára.

Egyébként is: az új motorra kell koncentrálnia, és Faith is ezért dolgozik megszállottan. Ha összeszűrné vele a levegőt, kockára tenné a munkája eredményét. Ha ugyanis ő megölné Faitht, a lány nyomban felmondana, ez nem is kérdés. És neki most se kedve, se ideje nincs új titkárnőt keresni.

Nem, most végképp nincs szüksége bonyodalmakra! Niccolo Gavretti csak arra vár, hogy ő hibázzon. Egy percig sem habozna, ha tudná, hogy megsemmisítő csapást mérhet a *D'Angeli Motorsra*.

Évekkel ezelőtt neki lett volna alkalma tönkretenni Gavrettit, de nem tette meg, mert túl jószívű volt. Öreg hiba! Ma már nem követné el újra.

– Akkor vegyem úgy, hogy nem árulod el a habozásod okát? – tette fel a kérdést a lánynak, holott nagyon szerette volna tudni, mi űzte el Faitht a szülői házból.

– Nem minden család tökéletes – rázta meg a fejét a lány, és szőke haja csak úgy repkedett az arca körül. – Többet nem szeretnék erről beszélni.

Renzo csodálkozva, ugyanakkor elismerően vizsgálta. Az ő szemében Faith eddig maga volt a megtestesült vidéki ártatlanság, most meg kiderül, hogy igazi harcos.

A férfi rendszeresen beszélt telefonon az anyjával és a testvéreivel, tartotta velük a kapcsolatot. Faith ellenben nem akar tudni a családjáról. Érdekes! Vajon mi lehet az oka?

Eddig csak a szorgos titkárnőt látta a lányban, most viszont érdekelni kezdte a személyisége, a múltja.

A limuzin egyszer csak megállt egy lakóház előtt. A sofőr kiszállt, hogy ajtót nyisson a lánynak.

Renzo felnyögött, ahogy kitette a lábát a kocsiótra. Muszáj lesz foglalkoznia a lábával, ez így nem mehet tovább.

Amint hazaér, bevesz egy fájdalomcsillapítót. Pár óra múlva jobban lesz, és el fog tudni aludni.

– Nem kell felkísérned – mondta sietve Faith, miközben a bejárat felé lépkedtek.

Ahogy megálltak az ajtó előtt, és Renzo a lány szemébe nézett, rögtön tudta, hogy Faith átlátott rajta. Tudja, hogy fáj a lábam! – gondolta a férfi, és valamiért dühítette a dolog.

– De én szeretnék felkísérni – makacskodott, és a hangja nem tűrt ellentmondást. A büszkesége nem engedte, hogy kimutassa a gyengeségét.

Elvégre ha arra sem képes, hogy felmenjen az emeletre, hogy fog újra motorra ülni és versenyezni?

Faith a szemét forgatta, de elindult felfelé. Lassan haladt, állítása szerint azért, mert nem szokta meg a magas sarkú cipőt, de ezúttal Renzo látott át rajta. Kímélni akarta az ő beteg lábát.

Végre ott álltak Faith ajtaja előtt. A férfi hirtelen elsápadt, és meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában. Annyira fáj a lába, hogy alig bírt megállni rajta.

Faith felsikoltott, és a keze után nyúlt.

– Renzo! Minden rendben?

– *Sí* – szúrta a férfi a foga között, de már nem tudta leplezni a fájdalmát.

A lány habozás nélkül belekarolt, és kinyitotta az ajtót.

– Gyere be, és pihenj egy kicsit. Megmasszírozzam a lábad?

Renzo bólintott, de nem mozdult.

– Egy perc, és jobban leszek.

Faith a homlokát ráncolta.

– Volt egyszer egy szobatársam, aki masszörként dolgozott. Mutatott néhány alapvető fogást. Nem vagyok ugyan profi, de megpróbálok segíteni.

– Nemsokára jobban leszek, hidd el – válaszolta Renzo, de ő maga sem hitte el, amit mondott.

A lány vállat vont.

– Ahogy akarod. Maradj itt, vagy gyere be, nekem mindegy. Én mindenesetre máris lerúgom a cipőt a lábamról.

Renzo fojtottan káromkodott, aztán mégiscsak besántikált a lakásba. Faith óvatosan a kanapéhoz vezette, és lerakta az asztalról a magazinokat, hogy a férfi feltehesse rá a lábát.

– Túl sokat álldogáltál ma este – állapította meg aggodalmas arccal.

– Akkor sem lenne szabad fájni – jegyezte meg a férfi.

Ugyanakkor be kellett látnia, az utóbbi időben egyre gyakrabban fordult elő, hogy túlerőltette a lábát. Aggódva gondolt arra, mi lesz, ha a döntő futamon hagyja cserben a lába. Akkor minden erőfeszítés hiábavaló lesz, és a cég katasztrofális helyzetbe kerül.

Tudta, már az is csoda, hogy életben maradt a baleset után, de ő nem akart megalkudni, folytatni szeretne volna az életét ott, ahol abba hagyta.

– Kímélned kellene magad – jelentette ki Faith, és leült mellé a kanapéra. Alig tudta levenni a szemét a férfi izmos lábáról.

A férfi eközben lehunyta a szemét, és megpróbálta más irányba terelni a gondolatait. Ám egyre csak Faitht látta maga előtt, az ő hangját hallotta, az ő illatát érezte.

Mit jelentsen ez?! Hogy kívánhatja ezt a lányt, miközben a lába úgy fáj, hogy alig kap levegőt?

Ekkor meghallotta, hogy Faith szól hozzá.

– Talán jobb lenne, ha levennéd a nadrágodat, és megpróbálnám kimasszírozni a görcsöt a lábadból.

Renzo majdnem felnevetett. Na, még csak az kellene!

– *Cara*, újra és újra meglepsz engem. Nem is hittem, hogy ilyen bevállalós vagy.

Faith arca pipacspiros lett, amitől csak még szebbnek tűnt.

– Nem úgy gondoltam!

– Milyen kár! – mormolta Renzo.

A lány felvetette a fejét, és állta a pillantását.

– Ki akar kezdeni velem, Mr. D’Angeli?

– Csak ha nincs ellenedre – felelte a férfi.

Faith nagyot sóhajtott, aztán Renzo lábára tette a kezét, és óvatosan masszírozni kezdte. A férfi összeszorította a fogát a fájdalomtól.

– Akkor közlöm veled, hogy ellenemre van – mondta közben Faith. – Nem mintha nem lennél vonzó, csak... ne pazarold rám a sármodat.

Renzo átható tekintettel vizsgálta.

– Pazarlás lenne? – kérdezte kihívóan.

– Semmi szükség rá, hogy egy újabb nő táplálja az egyébként is túlméretezett egódat.

A férfi tudta, hogy hatással van Faithre, látta a szemében, észlelte az elakadó lélegzetét. És a pirulása sem kerülte el a figyelmét.

Eközben a lány azon tűnődött, hogy nála jobban senki sem tudja, hogy bánik a nőkkel Lorenzo D’Angeli. Öt nő fél év alatt, és akkor még nem beszéltünk az állítólagos egyéjszakás kalandokról, amelyekről a pletykalapok számoltak be. Hogy is találhat vonzónak egy ilyen férfit?

– A sármom csak azokra hat, akik fogékonyak rá – jegyezte meg Renzo mulatva.

– Akkor nem kell aggódnom – replikázott Faith.

Koncentrálj a fájós lábára! – figyelmeztette magát, és egy kicsit erősebben masszírozta a görcsös izmokat.

– Lemenjek és szóljak a sofőrnek, hogy várjon még egy kicsit? – kérdezte, mert hirtelen eszébe jutott, hogy a kocsi még mindig lent vár.

– Hagyd csak, inkább felhívom – mondta Renzo, és elővette a zsebéből a mobiltelefonját.

– Szólj neki, hogy jöjjön fel nyugodtan!

– Arra semmi szükség – hárította el az ajánlatot a férfi.

Biztos hozzá van szokva, hogy a főnökére várjon, miközben az felmegy a nőihez, gondolta rosszmájúan Faith. Aztán kimelegedett a gondolattól, hogy a sofőr talán azt hiszi, már ágyba is bújt Renzóval.

Ekkor döbbenet hallotta, hogy Lorenzo hazaküldte a sofőrt. Úgy bámult rá, hogy még pislogni is elfelejtett.

– Ne nézz ilyen ijedten! – szólt rá a férfi. – Majd taxival megyek. Vagy azt hitted, itt akarom tölteni az éjszakát?

A lány az ajkába harapott.

– Még mindig fáj? – kérdezte, hogy másra terelje a szót.

– Kicsit már javult.

– Mióta fáj újra a lába, Mr. D’Angeli?

– Azt hittem, abban maradtunk, hogy Renzónak szólítasz.

– Én... nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Az irodában továbbra is tartanunk kellene a három lépés távolságot. Elvégre a főnököm.

– Nem furcsa, ha Mr. D’Angelinek hívsz, miközben a lábamat masszírozod? – tette fel neki a kérdést kihívóan Renzo.

Faith azonban most nem jött zavarba.

– Ha egy wellnessközpontban lennél, ott sem kérnéd meg a masszőrt, hogy Renzónak szólítson, nem igaz?

– Az attól függ, milyen csinos – válaszolta mulatva a férfi.

– Javíthatatlan vagy! – korholta Faith.

– Tudom, tudom. Beképzelt vagyok, és önző – forgatta a szemét Renzo.

– Sajnálom, amit az este mondtam. Nem gondoltam komolyan.

Nem lett volna szabad megjegyzést tennie a főnökére, gondolta Faith. Még akkor sem, ha ma

este a barátnője szerepét játszotta.

– Én csöppet sem sajnálom – vonta meg a vállát Renzo. – Talán igazad van.

– Szóval akkor elárulod végre, mi van a lábaddal?

– Csak ha Renzónak hívsz.

– Hát jó – sóhajtotta Faith.

– *Bene.* – A férfi lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett. – Az utóbbi időben gyakran előfordul ez a fájdalmas izomgörcs. Amikor az orvosok azt állították, hogy sosem fogok tudni bot nélkül járni, nem hittem nekik, és nekem lett igazam. De a jelek szerint – folytatta keserű hangon – a győzelmem csak időleges volt.

Faith részvétellel hallgatta. Sajnálta volna, ha ezt a büszke embert, az egykori világbajnokot mozgáskorlátozottság sújtaná.

– Nem tehetnének valamit az orvosok?

– Már mindent megtettek, amit tudtak. Én viszont továbbra sem adom fel. – A férfi szomorú mosollyal az arcán közelebb hajolt hozzá. – Amit most mondtam, az köztünk marad, ugye, Faith? Senki sem tudhatja meg, hogy nem vagyok jól.

A lány áthatóan nézte, miközben mérlegelte a dolgot.

– Nem hiszem, hogy titokban tarthatnád az állapotodat, ha a nyilvánosság előtt is megismétlődne, ami az imént.

Renzo nagyot sóhajtott.

– Tenni fogok róla, hogy ne történjen ilyen.

– Hát, ma este nem sikerült valami fényesen – jegyezte meg Faith.

Tisztában volt vele, hogy a férfi azért védi ilyen eltökélten a magánéletét, nehogy a betegsége híre ártson az új motor bemutatásának. Élete legnagyobb dobása előtt áll, és igaz, hogy profi csapata van, de eddig mindig ő maga vezette a motort, amellyel grand prix-t nyert.

Mindent hajlandó lenne kockára tenni a győzelemért, még az egészségét is, gondolta Faith, és ez egyáltalán nem tetszett neki.

Felállt a kanapéról, és járkálni kezdett, hogy levezesse a feszültséget, máskülönben úgy érezte, mindjárt felrobban. De hát miért húzta fel magát ennyire?

– Kérsz valamit inni? – kérdezte.

– Egy brandy jólesne – ismerte el Renzo.

A lány idegesen felnevetett.

– Ide hallgass, ez nem a Ritz Hotel. Legfeljebb vodka és tonik van itthon.

– A vodka-tonik remek lesz – biztosította a férfi.

Amikor Faith az itallal a kezében visszajött a konyhából, a férfit lehunyt szemmel, hátrahajtott fejjel találta. Lába még mindig a dohányzóasztalon pihent. A lány most zavartalanul legeltethette rajta a szemét. Az arca szabályos, a vonásai markánsak. A szája telt és érzéki, legszívesebben megcsókolná. Akkor legalább tudná, mi kergette az örületbe nők tömkelegét, akiknek részük volt ebben a kiváltságban.

Renzo ebben a pillanatban kinyitotta a szemét, és Faithnek elakadt a lélegzete. A férfi tekintetében forró vágyat látott tükröződni.

– *Grazie* – mondta Renzo, amikor átvette tőle az italt.

Ám ezután ahelyett, hogy az ivásra koncentrált volna, megfogta a lány kezét.

– Te is érzed, ugye? – kérdezte lágyan. – Tudom, hogy érzed.

Faith képtelen volt válaszolni. Igen, persze hogy érzi! Bár fogalma sem volt, minek nevezze ezt az érzést, ami rettentően nyugtalanította.

Lorenzo D'Angeli nem neki való férfi. Ráadásul megvan hozzá a hatalma, hogy ugyanúgy tönkregye Faith életét, ahogy annak idején Jason Moore.

A következő, amire feleszmélt, az volt, hogy a férfi hirtelen mozdulattal magához húzza, és az ölébe ülteti.

– Renzo! – tiltakozott kétségbeesetten, de a főnöke rá sem hederített, hanem az ajkára tapasztotta a száját, és ezzel végképp beléfojtotta a szót.